

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 29 Ἀπριλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 60

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις * 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ). —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.
— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας « Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας », διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

[Συνέχεια]

Ε'

Τὴν ἐπομένην εἰς τὰς ἑξ τὸ πρῶτ' ὁ Ἐρρίκος ἦτο εἰς τὸ πόδι.

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἰσέρχοντο εἰς τὸ δωμάτιόν του, διότι, ἵνα ἐξυπνήσῃ ἑνωρίς, ἐφρόντισε νὰ μὴ κλείσῃ τὰ παραθυρόφυλλα.

Ὁ Δερμενὸν ἦνοιξε τὸ παράθυρον καὶ κατέβη εἰς τὸν κήπον, ὅπως ἀναπνεύσῃ τὴν πρωϊνὴν αὐραν τῆς ἀνοιξέως.

Ἡ φύσις ἐξεγείρετο μὲ ἄσματα καὶ μὲ ἀρώματα νέα.

Οὕτω πάντοτε ἄρχεται ἡ ἡμέρα διὰ τοὺς νέους, οἵτινες πρόκειται νὰ εὐτυχήσωσιν.

Ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ ἡδύνατο ὁ Ἐρρίκος νὰ βλέπῃ τὴν θέσιν, ἔνθα ἡ ἑσπρτὴ ἔλαθε γόρραν καὶ ἦτις ἦτο αὐτὴν τὴν ὄραν καθ' ὀλοκληρίαν ἔρημος.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ Ἰουλιέττα ἐπεθύμει μετ' ἀνυπομονησίας νὰ συμβουλευθῇ τὴν μάγισσαν. ἐνεδύθη καὶ ἐξῆλθε διευθυνόμενος πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα κατῴκει ἡ Καισαρίνη.

Ὅτε εἰσῆλθεν, ἐκείνη προητοίμαζε τράπεζαν μεταξὺ τῶν θρανίων τῶν προσωρισμένων διὰ τοὺς θεατὰς καὶ τῶν τριπόδων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ Καισαρίνη εἶδε τὰς παραστάσεις τῆς.

— Βλέπετε εἶπεν εἰς τὸν Ἐρρίκον, σὰς περιέμενον καὶ ἐφώνηζεν.

— Βουρδαλοῦ !¹

Ὁ Βουρδαλοῦ ἐπαρουσιάσθη τότε φέρον πανταλόνιον ἐκ βελούδου καὶ κρατῶν εἰς τὴν μίαν χεῖρα τεμάχιον ἄρτου καὶ εἰς τὴν ἄλλην μικρὰν μάχαιραν.

— Θὰ σταθῆς ἔξω εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ὅταν ἴδῃς δύο νέας καὶ μίαν γυναῖκα ἡλικιωμένην, δὲν ἔχει οὕτως ; προσέθηκεν ἡ Καισαρίνη παρατηροῦσα τὸν Ἐρρίκον, ὅστις κατένευσε διὰ τῆς κεφαλῆς, ὅταν ἴδῃς, εἶπε, δύο νέας καὶ μίαν γυναῖκα ἡλικιωμένην νὰ διευθύνωνται πρὸς τὸ μέρος τοῦτο καὶ νὰ πλησιάζωσι εἰς τὸ θέατρον μας, θὰ μὰς εἰδοποιήσῃς. Ἐνόησες ;

— Ναί, μὰ μοῦ φαίνεται...

— Ἐμπρός, ὅ,τι σοῦ εἶπα καὶ χωρὶς παρατηρήσεις.

Ὁ Βουρδαλοῦ ὑπήκουσε καὶ ἐξῆλθεν.

— Διατί ὀνομάζετε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον Βουρδαλοῦ ; εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὅτε ἔμεινε μόνος μὲ τὴν βοημίδα.

— Ὁ Διευθυντὴς τοῦ θεάτρου τούτου, τὸν ὁποῖον μετὰ τὸν θάνατόν του διεδέχθη τὸ εἶδωκε τὸ ὄνομα αὐτό.

— Διατί ;

— Διότι ἐφλυᾶρει πάντοτε καὶ ὁ ἀρχηγός μας ἔλεγεν : « Φλυαρεῖς καθὼς ὁ Βουρδαλοῦ », καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τέλος τοῦ ἔμεινεν. Ἐπειτα εἶχε καὶ ἄλλον λόγον.

— Ποῖον ;

— Ὅτι οὗτος μὲ ἀποκοιμίζει ἢ μὲ μαγνητίζει, ὅπως θέλετε, ὅταν ἔρχωνται νὰ μὲ συμβουλευθῶσι καὶ καθὼς φαίνεται ὁ Βουρδαλοῦ μὲ τὴν ρητορικὴν του ἀποκοιμίζει τὸν κόσμον.

— Δοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ἀρκετὰ εὐφυῆς καὶ ἀστείος ;

— Ὡ ! ναί, καὶ ἐπίσημος μάλιστα.

— Ἐκεῖνος σὰς εἰδίδας τὴν ἐπιστήμην τῆς μαντικῆς ;

— Ναί.

— Καὶ πῶς κατώρθωσε νὰ τὴν μάθῃ ;

— Εἰς ὀγκώδη βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀνεγίνωσκε καθ' ἑκάστην καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐγὼ δὲν ἐνόουν τίποτε, ὁσάκις ἐπεχείρουν νὰ τὰ ἀναγνώσω.

— Δοιπὸν ἦτο σοφός ;

— Πάρα πολὺ. Πιστεύσατέ με, ἂν θέλετε, κύριε, πολλάκις ἐνόμισα, ὅτι ἔχω νὰ κάμω μὲ τὸν διάβολον. Οὕτω τὴν πρώτην φοράν ποῦ εἶδον ὅ,τι θὰ ἴδῃ ἡ δεσποινὴς σήμερον, δὲν δυνάμει νὰ σὰς παρκαστήσω τί ὑπέφερα.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος διὰ τὴν κόρην, μοῦ ἐγγυᾶσθε ; εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Μὴ φοβῆσθε.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Βουρδαλοῦ εἰσελθὼν εἶπε διὰ τῆς βραγχνῆς φωνῆς του :

— Ἐρχονται.

— Φρόντισε νὰ τὰς ὑποδεχθῆς εὐγενῶς, εἶπεν ἡ Καισαρίνη.

— Ὅσον δι' ὑμᾶς, προσέθηκεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ἐρρίκον, κρυφθῆτε ἐκεῖ.

Καὶ ταυτοχρόνως ἦνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἔνθα τὴν προτεραιάν συναμίλησε μετὰ τοῦ Ἐρρίκου καὶ τῷ εἰδείκνυε καθίσμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκεῖνος ἐκάθησεν ἀμέσως.

— Ἀκούετε τὴν φωνὴν μου ; εἶπεν ἡ Καισαρίνη, ὅτε ὁ Ἐρρίκος ἐπανεκλείσθη τὴν θύραν.

— Κάλλιστα.

— Σιωπὴ τώρα, εἰσέρχονται.

Τρόντι, αἱ δύο νεάνιδες καὶ ἡ Ἰωάννα ὀδηγούμεναι ὑπὸ τοῦ Βουρδαλοῦ εἰσῆλθον.

Ἡ Καισαρίνη προχώρησε πρὸς αὐτάς.

— Τί θέλετε, κυρία μου, τὰς ἠρώτησε διὰ τῆς γλυκυτέρας φωνῆς.

Ἡ Ἰουλιέττα παρετήρησε τὴν Καικιλίαν, διότι δὲν ἐτόλμα νὰ εἴπῃ εἰς τὴν μάγισσαν τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς της.

Ἡ Καικιλία εἶπε τότε εἰς τὴν Καισαρίνην :

— Δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε ;

1. Σημ. M. Bourdaloue Ἰησοῦτης Γάλλος, διάσημος διὰ τὴν ρητορικὴν του πολυλογίαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΔ'.

— "Α! ναί, δεσποινίς, με έπεσκέφθητε καί άλλοτε.

— "Ε, λοιπόν, σήμερον ή φίλη μου θέλει νά σας συμβουλευθῆ.

— "Εμείνετε εύχαριστημένη μαζί μου ;

— Περισσότερον ακόμη, σας θαύμασα.

"Η 'Ιουλιέττα παρετήρει μετ' εκπλήξεως τὰ περι αὐτήν.

— Δεσποινίς, εἶπε τότε ή Καισαρίνη, ἀφοῦ προσέφερε καθίσματα εἰς τὰς τρεῖς γυναῖκας, ἀπειθυνομένη πρὸς τὴν 'Ιουλιέτταν, συνεβουλεύθητε καμμίαν φοράν βοημίδας ;

— Οὐδέποτε.

— Πιστεύετε λοιπόν, ὅτι εἶνε δυνατόν νά μαντεύσω τὰ παρελθόν καί νά προείπω τὸ μέλλον ;

"Η 'Ιουλιέττα δὲν ἀπεκρίθη.

— "Αμφιβάλλετε τότε ;

— "Ολίγον, εἶπεν ή νεάνις μειδιῶσα.

— Καί ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἑαυτὸν σας, δὲν θά πεισθῆτε ;

— Τί θέλετε νά εἴπετε ;

— Θέλω νά εἴπω, ὅτι, ἂν σας προμαντεύσω τὸ παρελθόν καί σας προείπω τὸ μέλλον, θά με πιστεύσετε ;

— Ναί, ἀλλά φοβοῦμαι, ὅτι δὲν θά ἐπιτύχετε, εἶπεν ή νεάνις, ἥτις κατ' ὀλίγον ἐλάμβανε θάρρος.

— Θά τὸ ἴδωμεν, Βουρδαλού !

Οὕτως ἐπαρουσιάσθη σοβαρὸς καί ἐπιδεικτικὸς ὅπως ἦτο πάντοτε.

— Δός μου φιάλην με νερό καί ἓν ποτήριον.

"Ο Βουρδαλὸς ὑπήκουσε καί ἔφερον ὅ,τι τοῦ ἐζήτησαν, ἔπειτα περιέμενε.

— Τώρα ἀφῆσέ μας, τῷ εἶπεν ή Καισαρίνη.

"Ο σχοινοβάτης ἀπεσύρθη καί ὁσμὴ καπνοῦ, ἥτις διεχύθη μετὰ τινὰς στιγμὰς εἰς τὸ δωμάτιον, ἔβεβαιώσεν, ὅτι ὁ Βουρδαλὸς εἶχε παραδοθῆ εἰς τὸ κάπνισμα.

"Η Καισαρίνη ἔλαβε τὸ ποτήριον καί τὸ ἐπλήρωσεν ὕδατος.

— Βλέπετε, εἶπεν εἰς τὴν 'Ιουλιέτταν, ὅτι εἶνε καθαρὸν νερόν.

— Ναί.

— Τέλος ή δεσποινίς, μετὰ τῆς ὁποίας ἔκαμα τὸ πείραμα τοῦτο, δύναται νά σας βεβαιώσῃ.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν ή Καικιλία.

— Δὲν φοβεῖσθε ; ἐπανελάθεν ή Καισαρίνη.

— Δικτί ;

— Διὰ τὸ μυστήριον, διότι θά ἴδῃτε παράδοξα πράγματα, τὸσον παράδοξα, ὥστε δὲν θά θέλετε νά πιστεύσετε, ὅτι τὰ εἶδετε.

— Δὲν θά φοβηθῶ καθόλου, ἀπεκρίθη ή 'Ιουλιέττα μετὰ μειδιάματος ἀμβολίας.

— Νομίζετε, χωρὶς ἄλλο, ὅτι κάμνω προηγουμένως τὸ πείραμα τοῦτο με ὅλας ταύτας τὰς λεπτομερείας, ὅπως σας ἐπηρέασω. Βγάλετε αὐτὴν τὴν ἰδέαν, δεσποινίς, δὲν ὑπάρχει καμμία ἀγυρτεία εἰς ὅ,τι θά ἴδῃτε. Τὸ κάμνω, σας βεβαιῶ, χωρὶς νά δύναμαι νά τὸ ἐξηγήσω, μαντεύω, χωρὶς νά γνωρίζω καί ἐγώ, πῶς τὸ κατορθώνω.

Καί λέγουσα ταῦτα ή Καισαρίνη ἐπλησίαζε τὸ ποτήριον, πλήρες ὕδατος, εἰς τὴν 'Ιουλιέτταν καί τῇ ἔλεγε :

— Παρατηρήσατε μετὰ προσοχῆς ἐντὸς τοῦ ποτηρίου τούτου καί εἰπέτε μου, τί βλέπετε.

Καί ταυτόχροτως οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Καισαρίνης προσηλθόντο ἐπὶ τοῦ ὕδατος τοῦ ποτηρίου.

"Η 'Ιουλιέττα προσεπάθησε νά διατηρήσῃ σοβαρὸν ὕφος, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, παρατηροῦσα δὲ τὴν Καικιλίαν ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλοια.

— Γελάτε, δεσποινίς, εἶπεν ή Καισαρίνη, ἔτσι πάντοτε με τὰ γέλοια ἀρχίζει τὸ πείραμά μου. Θέλετε τώρα νά παρατηρήσετε ;

"Η 'Ιουλιέττα ἐκρατήθη καί προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τὸ μέσον τοῦ ποτηρίου.

— Τί βλέπετε ; ἠρώτησεν ή Καισαρίνη, ρίπτουσα ἑταστικὸν καί παράδοξον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

— Δὲν βλέπω τίποτε.

— Παρατηρήσατε μετὰ προσοχῆς.

— "Α! εἶπεν ή νεάνις μετὰ τινὰς στιγμὰς, τὸ ὕδωρ ἀλλάσσει χρῶμα !

— Καλλίστα. "Επειτα ;

— "Επειτα φαίνεται ὅτι βράζει ὀλίγον.

— Τί διακρίνετε τώρα ;

— Περιέργον. Βλέπω δένδρα καί μίαν οἰκίαν.

— Γνωρίζετε τὴν οἰκίαν αὐτὴν καί τὰ δένδρα ;

— Μὲ τὸ παραπάνω. Εἶνε ή ἑπαυλις τῆς μητρός μου. "Ελα, παρατήρησε, εἶπεν ή 'Ιουλιέττα πλησιάζουσα τὸ ποτήριον εἰς τὴν Καικιλίαν.

— "Η δεσποινίς δὲν θά ἴδῃ τίποτε, διέκοψεν ή Καισαρίνη, σεῖς μόνον δύνασθε νά βλέπετε.

— Παράδοξον, ἐψιθύρισε ή 'Ιουλιέττα, ἥτις δὲν εἶχε πλέον ὄρεξιν νά γελά καί τῆς ὁποίας ή ψυχὴ ἐφαίνετο ἀντικατοπτριζομένη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Τί συμβαίνει ;

— Βλέπω τὴν μητέρα μου.

— Πῶς εἶνε ἐνδεδυμένη ;

— Φέρει περιώμιον κυανοῦν καί πῖλον ψιαθινόν. περιπατεῖ εἰς τὰ ἄνθη τοῦ κήπου· εἰς τὴν μίαν χεῖρα κρατεῖ δέσμην χαρτίων, διὰ τῆς ἄλλης κόπτει ἄνθη.

— Εἶδετε τὴν κυρίαν μητέρα σας σήμερον τὸ πρωί ;

— "Οχι.

— "Ε, λοιπόν, ὅταν ἐπιστρέψῃτε θά μάθητε ἂν ἦτο ἐνδεδυμένη καθὼς τὴν βλέπετε, καί θά τὴν ἐρωτήσετε τί ἔκαμνε.

— "Εξηφανίσθησαν ὅλα, εἶπεν ή 'Ιουλιέττα, καί δὲν βλέπω πλέον τίποτε.

— Παρατηρεῖτε πάντοτε.

— Βλέπω δωμάτιον, ἐπανελάβε μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα ή δεσποινίς Βωζέ, δωμάτιον ἀμυδρῶς φωτιζόμενον, ὑπάρχει κλίνη ἐντὸς καί ἄνθρωπος κατακείται ἐπὶ τῆς κλίνης ταύτης. Γυνὴ εἶνε πλησίον του καί μικρὰ κορασὶς πλησίον τῆς γυναικὸς ταύτης. "Ο ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ὁ πατήρ μου, ή γυνὴ αὕτη εἶνε ή μητὴρ μου, ή παιδίσκη αὕτη εἶμαι ἐγώ. Ναί, ἐξηκολούθησεν ἐν συγκινήσει ή νεάνις, τὰ βλέπω, καθὼς τῷ ὄντι συνέβησαν. "Εγὼ κλαίω καί ή μητέρα μου

προσεύχεται. "Ο πατήρ μου μᾶς εὐλογεῖ καί ἀποθνήσκει !

Καί δάκρυον ἔπεσεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς νεάνιδος εἰς τὸ ποτήριον, ὅπερ παρετήρει. "Εσπόγγισεν ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς της καί ἀποτεينوμένη πρὸς τὴν Καισαρίνην εἶπεν :

— "Η εἰκὼν εἶνε ἀκριβῆς καί ὅ,τι εἶδον ἀξιθαύμαστον.

— Λοιπὸν ἐπέισθητε ;

— Βεβαίως.

— "Ας ἴδωμεν τὸ μέλλον τώρα.

"Η 'Ιουλιέττα εἰδίστασεν.

— Φοβεῖσθε, δὲν ἔχει οὕτω, δεσποινίς ; τῇ εἶπεν ή Καισαρίνη μειδιῶσα.

— Φοβοῦμαι, τὸ ὁμολογῶ.

— "Ε λοιπόν, θέλετε νά σας προείπω τὸ μέλλον, χωρὶς νά σας κάμω νά τὸ ἴδῃτε ;

— Προτιμῶ τοῦτο.

— Εἴσθε ἀποφασισμένη νά κάμῃτε ὅ,τι θά σας εἴπω.

— Ναί.

— Βουρδαλὸς ! ἐφώνασεν ή Καισαρίνη.

"Ο φλύαρος παρουσιάσθη.

— Δός μου τὸν δακτύλιον, εἶπεν ή βοημὶς.

"Ο Βουρδαλὸς ἠρεύνησεν εἰς τὸ θυλακίον του, ἐξήγαγε σιδήρου δακτύλιον. τὸν ἐπίεσεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς εἰς τὰς χεῖρας του καί πλησιάζων τὴν Καισαρίνην τὸν ἐπέρασεν εἰς τὸν δακτύλον της, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκείνη ἠτοιμάζετο νά καθήσῃ.

"Η Βοημὶς ἀνεσπίρησεν, ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς καί ἔμεινε ἐν τῇ θέσει γυναικὸς κοιμωμένης.

"Εκοιμάτο τῷ ὄντι.

"Η 'Ιουλιέττα παρετήρει πᾶν ὅ,τι συνέβαινε μετ' εκπλήξεως, σχεδὸν μετὰ φρίκης.

— Τώρα, τῇ εἶπεν ὁ Βουρδαλὸς, ὥσατε τὴν χεῖρά σας εἰς τὴν Καισαρίνην, δεσποινίς, καί ἐρωτᾶτέ την. "Εγὼ ἀποσύρομαι.

"Η 'Ιουλιέττα ἔθηκε τὴν λευκὴν καί μικρὰν χεῖρά της εἰς τὴν πληρὰν χεῖρα τῆς μαγίσσης, ἀλλὰ δὲν εὔρε τίποτε νά τὴν ἐρωτήσῃ.

— Τί θέλετε νά μάθητε ; ἠρώτησεν ή Καισαρίνη.

— Εἰπέτε μου, τί σκέπτομαι.

— Δύναμαι νά ὁμιλῶ ὑψηλοφώνως ἐνώπιον τῶν δύο τούτων προσώπων, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ἐδῶ ;

— Ναί.

— "Εχετε εἰς τὸν νοῦν σας ἓνα νέον, δεσποινίς.

"Η 'Ιουλιέττα ἐμόρφασεν.

— Θέλετε νά σιωπήσω ; εἶπεν ή Καισαρίνη.

— "Οχι, ὁμιλήσατε.

— "Αγαπάτε τὸν νέον αὐτόν. Δὲν εἶνε ἀλήθεια ;

"Η δεσποινίς Βωζέ κατὶ ἐψιθύρισε, ἀλλὰ τὸσον χαμηλοφώνως, ὥστε οὐδεὶς τὴν ἤκουσεν ἐκτὸς τῆς μαγίσσης.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νά εἴπωμεν, ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ "Ερρίκος εἶχε προσκεκολλημένον τὸ οὖς του εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἔνθα ἦτο κρυμμένος.

— "Ενας ἄλλος σας ἀγαπᾷ, ἐπανελάθεν ή Καισαρίνη.

— Τὸ ὄνομά του ;
 — Ἐκτωρ. Δὲν εἶνε αὐτό ;
 — Ναί. Ποῖος ἐκ τῶν δύο μ' ἀγαπᾷ περισσότερο ;
 — Ὁ δευτέρος.
 — Εἶσθε βεβαία ;
 — Βεβαιότατη.
 Ἡ Ἰουλιέττα ἐφρίκιασεν.
 — Ἀλλὰ σεῖς, εἶπεν ἡ Καισαρίνη, δὲν τὸν ἀγαπάτε.
 — Ἀληθῶς.
 — Καὶ εἶνε δι' αὐτὸ πολὺ δυστυχής.
 — Τὸ γνωρίζετε λοιπόν ;
 — Καλλίστα. Ἡ μήτηρ σας σὰς ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ χθὲς τὸ ἑσπέρας.
 — Ναί. Ἐξακολούθησατε.
 — Ὅθ' ὑπανδρευθῆτε μετ' ὀλίγον.
 — Ποῖον θὰ πάρω ; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιέττα χαμηλῇ τῇ φωνῇ.
 — Δὲν δύναμαι νὰ σὰς τὸν εἶπω, ἀλλὰ δύναμαι νὰ σὰς εἶπω, ποῖον πρέπει νὰ νυμφευθῆτε.
 — Εἰπέτε.
 — Ὡ! θὰ δυστυχήσετε, δεσποινίς, καὶ ἔνεκα ἰδιοῦ σας σφάλματος, ἐκτός ἂν μοῦ ὀρκισθῆτε ὅτι θὰ μὲ πιστεύσετε καὶ θὰ κάμετε ὅ,τι θὰ σὰς εἶπω.
 — Πρὸς τί ὁ ὄρκος αὐτός ;
 — Διότι δὲν θὰ γείνητε εὐτυχής, παρὰ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὲ ὑπακούσετε.
 — Ὅθ' ὑπακούσω, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, ἥτις ἦτο περιέργος νὰ μάθῃ τί θὰ τῆς ἔλεγεν ἀκόμη ἡ μαγίσσα.
 — Ὅταν ἐπιστρέψετε εἰς τὴν ἑπαυλιν, ἡ μήτηρ σας θὰ σὰς ὀμιλήσῃ, καθὼς σας ὠμίλησε χθὲς τὸ ἑσπέρας.
 — Γνωρίζετε λοιπόν τί μοῦ εἶπεν ;
 — Βεβαίως. Θέλετε νὰ σας τὸ ἐπαναλάβω ;
 — Εἶνε ἀνωφελές.
 — Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον θὰ ἴδατε, προσέξτε εἰς αὐτὸ πολὺ, δεσποινίς, μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἥτις θὰ γείνη μετὰ τὸ ὑμῶν καὶ τῆς μητρὸς σας, εἶνε ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐκλέξητε διὰ σύζυγον, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε αἱ κλίσεις τῆς καρδίας σας δι' ἄλλον, διότι ἄλλως δὲν σας ἐγγυῶμαι.
 — Ἐχει καλῶς, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, συγκεκριμένη, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐξ ὅσων ἤκουσεν, ἔχει καλῶς. Μοῦ εἶπετε ἀρκετᾶ.
 Καὶ ρίπτουσα χρυσοῦν νόμισμα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐξῆλθε μετὰ τῆς Καικιλίας καὶ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς.
 — Τί σκέπτεσαι λοιπόν ; εἶπεν ἡ Καικιλία εἰς τὴν δεσποινίδα Βωζέ.
 — Σκέπτομαι ὅτι εἶμαι εὐτυχῆς εὐρισκόμενη ἐκτός τοῦ οἰκήματος τῆς μαγίσσης καὶ ἀναπνέουσα καθαρὸν ἀέρα. Ἡ γυνὴ αὕτη εἰσέδυσεν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου.
 — Ὅθ' ἀμῆς ὅ,τι σοὶ εἶπε ;
 — Δὲν ἤξυρῶ τίποτε. Τί θὰ ἔκαμνες σὺ εἰς τὴν θέσιν μου ;
 — Ὅθ' ὑπήκουον.
 — Ὅθ' ὑπήκουες ;
 — Ναί.
 — Ὅθ' ἴδωμεν τότε.
 Καὶ ὑπὸ φοβερῶν σκέψεων κατεχομένη ἡ

Ἰουλιέττα ἐπανέλαβε τὴν ὁδόν, ἥτις ἔφερεν εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Ὅτε ὁ Βουρδαλὸς εἶδεν ἐξερχομένης τὰς τρεῖς γυναῖκας, εἰσῆλθε καὶ ἀφαιρῶν ἐκ τοῦ ἄκτύλου τῆς Καισαρίνης τὸν σιδηροῦν ἄκτύλιον, τῇ βεηθείᾳ τοῦ ὁποῖου τὴν εἶχεν ἀποκοιμήσῃ, τὴν ἀφύπνισεν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

— Τί ἔννοεῖς μὲ αὐτό ;
 — Ἐννοῶ ἂν ἦναι εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ὑπηρεσίας σου.
 — Χωρὶς νὰ τὸ καυχῆθῶ, ναί.
 — Συνδέεται μὲ τοὺς Ροζενδάλ ;
 — Στενά. Τί θέλεις νὰ μάθῃς ;
 — Τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος.
 — Ἀργότερα ὅμως ;
 — Ἴσως θὰ ἠδύνατο νὰ μὲ προστατεύσῃ.
 — Πῶς ;
 — Συνιστῶσά με εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βαρῶνου.
 — Καὶ διατί ὄχι τώρα ;
 — Δὲν δύναμαι. Ἐγὼ νὰ τακτοποιήσω πολλὰς ὑποθέσεις. Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ ἀλλάξω θέσιν.
 — Ἐχεις δίκαιον. Πρέπει νὰ μὲ μιμηθῆς.
 — Ἄφες με νὰ σκεφθῶ ὀλίγας ἡμέρας.
 — Ποῦ θὰ σὲ ἐπανιδῶ ;
 — Ἐδῶ, ἀρκεῖ νὰ μὴ σὲ στενωχωρῶ.
 — Νὰ μὲ στενωχωρήσῃς, σὺ Ραβού ! σὺ ὁ καλλήτερος φίλος μου, ὁ παλαιὸς σύντροφός μου.
 — Κάμε μου μίαν χάριν.
 — Ποῖαν ;
 — Μὴ μὲ ὀνομάζῃς πλέον Ραβού, κάλυψον διὰ πέπλου τὸ παρελθόν μου Ἰδοῦ ἐν ἐπισκεπτῆριόν μου : Ραβινέλ Λουδοβίκος. Τοῦτο εἶναι τὸ πλαστὸν ὄνομά μου.
 — Ὅπως θέλῃς. Φαίνεται ὅμως λυπημένος.
 — Ἐγὼ πολλὰς στενωχωρίας.
 — Ὅθ' σὲ παρηγορήσωμεν.
 — Καλέ μου φίλε !
 — Πίνομεν ἐν ποτηράκι : Σὲ κερνῶ.
 — Εὐχαριστῶ, ἄλλοτε εἶπεν ὁ Ραβού.
 — Ἄ ! παλαιέ μου φίλε Ραβού...
 — Ραβινέλ.
 — Ραβινέλ, ἔστω, ὑπέλαβεν ὁ Ζιρώ, δὲν ἔννοεῖς τὰ θέλητρα τῆς ζωῆς, τὴν ὁποῖαν διαίγω. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι μὲ τὸν καιρὸν θὰ μάθῃς μίαν ἀλήθειαν.
 — Ποῖαν ;
 — Ὅτι ἡ θέσις ὑπηρετοῦ εἰς καλὴν οἰκίαν εἶναι ἡ καλλήτερα εἰς τὸν κόσμον. Δὲν ἔχει κἀνεὶς οὔτε φροντίδας οὔτε ἀνάγκας. Εὐ-

ρίσκεσαι εἰς μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσας καὶ εἰς γλυκεῖαν θερμότητα τὸν χειμῶνα. Τὸ θέρος ἀναπνέεις τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς. Καλὸ τραπέζι εἰς πᾶσαν ἐποχὴν, κλίνην μαλακὴν, ὠραίας...

— Διασκεδάσεις ;
 — Ὑπηρετρίας διὰ διασκέδασιν. Οἱ αὐθένται μας μᾶς συντηροῦσιν ὅπως πρέπει καὶ μᾶς καλομεταχειρίζονται.
 — Τέλος, διαρκῆς πανηγυρίς !
 — Ναί, πιστεύσον με.
 — Αἴ ! αἴ ! εἶμαι μακρὰν.
 — Ἀλήθεια, ἡ σύζυγός σου ; Τοῦ μῶ νὰ σὲ ἐρωτήσω.
 — Τὰ ἔμαθες ;
 — Βεβαίως. Ἐφυγε.
 — Ἄγνοῶ τί ἀπέγεινε καὶ ποῦ εὕρισκται. Χαῖρε.
 — Ὅχι χαῖρε. Ὅθ' ἐπανιδωθῶμεν.
 Καὶ ἐσφιγξάν ἀλλήλων τὰς χεῖρας.
 Ὁ Ραβού ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' εἶχε τὴν καρδίαν ἐλαφροτέραν.
 Ὁ σκοπός, ὃν συνέλαβε, σκοτεινὸς καὶ ἀσαφὴς ἐν ἀρχῇ, ἐμορφουτο ἤδη ἐν τῷ νῷ του. Τὸ φάσμα ἐλάμβανε σάρκα.
 — Ἄν ἦτο δυνατόν, ἐσιέπτετο, ἀλλ' εἶναι ἀνόητον !
 Μετ' ὀλίγον ἡ ἰδέα αὕτη δὲν τῷ ἐφαίνετο πλέον τόσῳ ἀπραγματοποιήτος.
 — Διατί ὄχι ; ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.
 Εἰς τὴν πλατεῖαν Μποβὼ ἐστράφη πρὸς τὴν λεωφόρον Μαρινὺ καὶ κατῆλθεν εἰς τὰ Ἡλύσια.
 Μετ' ὀλίγον ἔστη ἐνώπιον τῶν κήπων τοῦ μεγάρου Ροζενδάλ σκιαζομένων ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν δένδρων ὡς ἐν νορμανδικῷ ὄσει.
 Νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ ! Νὰ παρίσταται εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνδρός, ὅστις κατέστρεψε τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἰδιοῦ του ! Νὰ μετρᾷ τοὺς παλμούς τῆς ὀρειχαλκίνης καρδίας, ἥτις θὰ ἐσπαρρασσέτο, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ τύχη ἐμειδία τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ καὶ ἔστρωσε τὴν ὁδὸν τοῦ δι' ἀνθῶων. Τίς οἶδε ; Ὅθ' καθίστατο ἴσως ὁ ἐξ ἀπορρήτων τῶν μαρτυριῶν τοῦ ἀνδρός τούτου, ἄτινα αὐτὸς θὰ προεκάλει ! Ὅθ' ἠδύνατο ἴσως νὰ εἶπῃ : σοὶ ἀποδίδω ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος. Ἐξωφλήσαμεν !
 Ἐβύθιζε τὸ βλέμμα του ἐν τῷ ἄλσει ἐκείνῳ.
 Μακρόθεν ἐφαίνετο τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον Ροζενδάλ, ὁ δὲ Ραβού παρετήρει αὐτὸ ἀπὸ τοῦ κιγκλιδώματος.
 Αἶφνης ὄχημα ἐξευγμένον δι' ἐνὸς μόνου ἵππου ἔστη ἐνώπιον τῆς θύρας.
 Τῇ αὐτῇ στιγμῇ, ἐκ τοῦ ἀκρου δενδροστοιχίας τινός, ἀνθρώπος τις ἐφάνη βαδίζων ἐσπευσμένῳ βήματι πρὸς τὴν λεωφόρον Γαβρηήλ.
 Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἦσαν συνεσταλμένα... Ἐφαίνετο διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος ζωηρᾶς ἀνησυχίας.
 Ὅταν ἐπλησίασεν ὁ Ραβού ἀνεγνώρισε τὸν βαρόνον Μάξιμον.
 Ὁ τραπέζιτης ἔλαβε μικρὰν κλεῖδα, ἠνέωξε μικρὰν θύραν κατασκευασμένην ἐν τῷ κιγκλιδώματι, ἔσυρεν αὐτὴν βίαιως ὀπίσθεν του καὶ εἰσώρμησεν εἰς τὸ ὄχημα, χωρὶς νὰ

παρατηρήσει τὸν περιέργον, ὅστις ἐπὶ τῇ θέᾳ του ἐστρέψε τὴν ράχιν αὐτοῦ.

— Τζῶν, εἶπεν ἐπιτακτικῶς, εἰς Βουλῶν- νην καὶ τάχιστα.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐμάστισε τὸν ἵππον, ὅστις ὡς ἀστραπὴ ἀπῆλθε πρὸς τὴν ἀψίδα τοῦ Ἀ- στέρως.

Κ'

Ὁ Ραβού ἤκουσε τὴν ὁδοῖσαν διατα- γήν.

Ἀπὸ τῆς λεωφόρου Γαβριὴλ μετέβη ἐν τάχει εἰς τὴν ὁδὸν Μωβουέ.

Ἡ σπουδὴ ἐκείνη τοῦ βαρῆνου σαφῶς ἐσήμαινεν ὅτι τὸ προσδοκώμενον συμβεβη- κὸς εἰς τὴν ἔπαυλιν τῶν Πυργίσκων ἦν ἐν τῷ γίνεσθαι.

Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ χάσῃ καιρὸν.

Ὁ Ροβινὼ καὶ οἱ σύντροφοι αὐτοῦ εὐ ρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν των.

Τὸ καπηλεῖον ἐχρησίμευεν αὐτοῖς ὡς στρατηγεῖον.

Τὴν προτεραιάν ὁ Ραβού εἶχε μετρήσει αὐτοῖς τὰς δύο ἡμισυ χιλιάδας φράγκων, τὸ ἡμισυ ὀηλαδὴ τοῦ συμφωνηθέντος τιμή- ματος, ἡ δὲ εὐεργετικὴ αὕτη βροχὴ ἔπεσεν ἐν τῷ Πρασίνῳ Κονίκλῳ ὡς τὸ μάννα εἰς τοὺς Ἑβραίους ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Οἱ τρεῖς κακοῦργοι ἐκάθηντο πρὸ τραπέ- ζης προγευματίζοντες.

Τὸν σύζυγον τῆς Γερμανῆς ὑπεδέχθησαν μετὰ κραυγῶν χαρᾶς.

— Ἡ συμφωνία μας ὑφίσταται; εἶπεν ὁ δικηγόρος.

— Σταθερά.

— Φρόνησις καὶ κατὰ τὴν συμφωνηθεῖ- σαν ὥραν.

— Ὑπὸ τὴν μεγάλην ὄρῳν, τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

— Ἐχω ἐν νέον, εἶπεν ὁ Ραβού.

— Τὸ γνωρίζομεν.

Ὁ Ροβινὼ διηγήθη ὅτι εἶδε τοὺς ἀμαξη- λάτας σπεύδοντας εἰς Παρισίους.

Ἡ οἰκία ἦτο ἀνάστατος. Οὐδεμία ἀμ- φιβολία περὶ τῶν συμβαινόντων.

— Ἀνέλαθα νὰ ἐπαγρυπνῶ καὶ ἐπαγρυ- πνῶ, εἶπε.

Καὶ ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ σύντροπον:

— Θὰ σὲ ὑπηρετήσωμεν ὡς πρίγκηπα. Θέλεις τὸ παιδίον, θὰ τὸ ἔχῃς.

— Παράδοξος ἰδέα! εἶπεν ὁ δικηγόρος.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ραβού ἠτοιμάζετο ν' ἀ- πέλθῃ:

— Δὲν μένεις; ἠρώτησεν ὁ Ροβινὼ.

— Ὅχι. Θὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅμως ὅτι δὲν θὰ κακομεταχειρισθῆτε κανένα;

— Ἡσύχασε! θὰ φορέσωμεν χειρόκτια καὶ θὰ φερθῶμεν ὡς καλοανατεθραμμέναι δεσποινίδες, εἶπεν ὁ δικηγόρος. Δὲν εἶναι ἀ- ληθές, Περὲξ;

Ὁ ἰατρός ἐκάμυσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Βέβαια, ἐγγύλλισεν.

Ἄν ὁ Ραβού ἦν ὀλιγώτερον ἀπησχολη- μένος θὰ παρετήρει τὸ εἶρον ὕφος τοῦ Ἰ- σπανοῦ.

Ἄγρια ἔκφρασις, ὁμοία πρὸς τὴν τῆς φυ- σιογνωμίας ὑαίνης ὁσφραινομένης πτώμα,

ἐζωγραφήθη ἐπὶ τῆς ἀπαισίας μορφῆς του.

Ὅταν ὁ Ραβού ἐξῆλθεν οἱ τρεῖς συνένο- χοι ἠτένισαν ἀλλήλους.

— Ἄν νομίζῃ πῶς θὰ σπᾶσωμεν τὸ κε- φάλι μας διὰ τέσσαρα ἢ πέντε χαρτονομί- σματα τῶν χιλίων, εἶπεν ὁ δικηγόρος, ἀ- πατάται. Ἄν τὰ χαλάσω μὲ τὴν ἀστυνο- μίαν, θὰ τὰ χαλάσω διὰ ποσόν, τὸ ὅποιον νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀποσυρθῶ ἀπὸ ἐργα- σίαν ἐπὶ τινὰ καιρὸν.

— Θὰ ἔχωμεν ποσὸν μεγάλην.

— Πρέπει νὰ τὸ ἴδωμεν.

Ὁ κύριος Δελόγκ ἔθηκε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν.

Οἱ ἄλλοι ἐμιμήθησαν αὐτὸν πλησιάζαν- τες ἀλλήλους.

— Πρόκειται νὰ μὴ χάσωμεν τὴν πε- ρίστασιν. Ὁ Ραβού μᾶς ἐγγυᾶται τὴν ἐπι- τυχίαν. Ἄν εὐρωμεν τὴν οἰκίαν πλήρη κλη- τήρων θὰ ἀπαντήσωμεν ὅτι ἐρχόμεθα νὰ ζη- τήσωμεν τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἀνήκει εἰς κάποιον Ραβού φίλον μας, τὸν σύζυγον τῆς κυρίας. Βεβαίως ὁ κύριος τῆς οἰκίας θὰ εὐ- ρεθῇ εἰς ἀμνηχανίαν.

— Βεβαίως.

— Ἐπὶ τέλους εἶμαι βεβαίως ὅτι θὰ κ- τορθώσωμεν νὰ διαρπάσωμεν τὴν οἰκίαν, ἔπειτα δὲ νὰ φύγωμεν τάχιστα.

— Τὰ μεσάνυκτα πρέπει νὰ εἶναι τε- λειωμένη ἡ ὑπόθεσις. Ὁ καιρὸς ἔχει με- ρικὰς προλήψεις καὶ μᾶς στενοχωρεῖ.

— Νὰ ἤμεθα τίμιοι, εἶπεν ὁ Ροβινὼ. Ὁ Ραβού θὰ ἔχῃ τὸ παιδίον ἂν θέλῃ. Ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν τὰ ὑπόλοιπα.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν περισ- σότερα. Ἄς κλείσωμεν τὸ στόμα, εἶπεν ἐπι- τακτικῶς ὁ δικηγόρος. Παιζομεν βεζίκι;

— Παιζετε, εἶπεν ὁ Περὲξ. Ἐγὼ θὰ κ- πνίσω ἐν σιγάρον καὶ θὰ σὰς βλέπω.

Τὴν δευτέραν ὥραν οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς κυρᾶ Κλαυδίας ἔβλεπον τὸν Ἰσπανὸν καπνίζοντα καὶ σκεπτόμενον, ἐνῶ ὁ Ροβινὼ καὶ ὁ φίλος του Δελόγκ ἔπαιζον βεζίκι. Οἱ τρεῖς λωποδύται εἶχον τὸ ὕφος ἠ- ρεμον.

Τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἐσπέρας ἐπερχομέ- νης ὁ μὲν Δελόγκ καὶ ὁ Ροβινὼ εἶχον ἄρ- κετὰ πῖσι καὶ διατέλουν ἐν εὐθυμίᾳ, ὁ δὲ Ἰ- σπανὸς ἦν ψυχρότερος καὶ σκυθρωπότερος ἢ κατὰ τὰς ἄλλας ἐσπέρας.

ΚΑ'

Ὁ Ροβινὼ δὲν εἶχε περὶ ἑαυτοῦ τὴν καλ- λίστην ἰδέαν.

Θὰ ἐγένετο κατάσκοπος πρώτης τάξεως.

Ἐγίνωσκε νὰ εἰσδῇ ἐν ταῖς ἀτραποῖς βαίων κατὰ μῆκος τῶν φραγμῶν ὡς αἴλου- ρος παραφυλάττων τὴν λείαν του, νὰ ρίπτῃ ταχύ βλέμμα διὰ τῶν χαραγμῶν τῶν ἡμι- νηεωγμένων θυρῶν ἢ διὰ τῶν ράβδων τῶν κιγκλιώματων, νὰ εἰκάσῃ τὰ αἶτια βλέ- πων τὰ ἀποτελέσματα.

Ἀπὸ τῆς πρωίας περιεφέρετο περὶ τὴν ἔ- παυλιν τῶν Πυργίσκων.

Ἀσυνήθης κίνησις ἀμαξῶν καὶ ἀνθρώ- πων, θαλαμηπόλων ἀπησχολημένων εἶδεκεν αὐτῷ νὰ ἐννοήσῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ τοκετοῦ τῆς Γερμανῆς. Αἱ πρώται ὠδῖναι ἐπῆλθον ἀπὸ τῆς χα- ραυγῆς.

Εἶχε ληφθῆ πάσα φροντίς ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ βασιλοπαίδος.

Ὁ ἰατρός ἀνέμενε τὸ νεογνόν, εἰς ὃ το- σαύτη αἴγλη καὶ τόσαι τέρψεις ἐπιφυλάσ- στοντο.

Τὸ λίκνον, θαῦμα εἰδῆσθαι, εἶχε παρα- σκευασθῆ παρὰ τὴν κλίνην τῆς μητρός.

Ὁ κληρονόμος ἐκεῖνος, μὴ νόμιμος ὡς οἱ πρίγκηπες οἱ γεννώμενοι ἐξ ἀθεμίτων ἐρώτων τῶν ἡγεμόνων, ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον τὴν μεσημβρίαν καὶ τριάκοντα πέντε τῆς ὥρας λεπτά.

Ὁ ἰατρός Ρεβούλ, εἰς ἐκ τῶν διασημοτέ- ρων τῶν Παρισίων, ἀνήγγειλε τοῦτο τῷ βα- ρόνῳ Μαξιμῳ Ροζενδάλ, ὅστις ἐκράτει τὴν ἐρωμένην του εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, διὰ τῶν ἐξῆς λόγων:

— Κύριε βαρόνε, εἶναι ἐξαισία κόρη.

Ἐκάλεσαν αὐτὴν Μαρίαν - Μαξιμιλιαν- νήν.

Μετὰ δύο ὥρας ἐδηλώθη εἰς τὸ δημαρ- χεῖον τῆς Βουλῶνης ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ ὡς θυ- γάτηρ πατρὸς καὶ μητρὸς ἀγνώστων.

Καταφιλοῦσα αὐτὴν ἡ Γερμανὴ ἐκλαίεν ἐκ χαρᾶς.

Καὶ αὐτὸς ὁ βαρόνος, μ' ὄλην αὐτοῦ τὴν τραχύτητα, συνεκινήθη βιαίως.

Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐν ᾧ περιεβάλ- λετο ὑπὸ χθαμαλῶν κολάκων, φθονούντων τὴν περιουσίαν του, καταφρονῶν πᾶν ὅ,τι εἶπεν ὑπ' αὐτόν, κατεῖχε δύο ὄντα ἀνή- κοντα αὐτῷ: τὴν θελκτικὴν ἐκείνην γυ- ναῖκα καὶ τὸ παιδίον ἐκεῖνο, ὅπερ ἦν αἰμᾶ τ- του.

Ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ λοιπὸν συνεκεν- τρούτο πάσα ἡ εὐτυχία του.

Διῆλθεν ὥραν θείας χαρᾶς, ἀπείρου ἡδο- νῆς, καθ' ἣν καὶ ἡ σκληρότερα ψυχὴ μαλα- κύνεται ἐν ἀπεριορίστῳ τρυφερότητι.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΤΟΝΥ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΦ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

— Πολλοί, καὶ αὐτὴ ἡ παιδαγωγός, θὰ τὸ εὐρίσκον παράδοξον: πρέπει ἐξ ἀπαντος νὰ εἶναι πλησίον τῆς θυγατρὸς σου, ἔλλει- ψει ἄλλου συγγενοῦς, γυνὴ ὀρίμου ἡλικίας καὶ καλῆς οἰκογενείας, ἡ ὁποία νὰ λάβῃ τὴν θέσιν θείας, ἐπὶ παραδείγματι. Ἐν Πικρισίαις εὐρίσκει τις τὰ πάντα ἀντὶ χρημάτων. Ὁ- φειλεὶς ἐπίσης ν' ἀναθέσῃ εἰς τὸν κύριον Κορ- βιζιὲ τὴν ἐντολὴν νὰ ζητήσῃ σεβαστὴν γυ- ναῖκα, ἡ ὁποία νὰ συγκατατεθῇ νὰ κατα- λάβῃ πλησίον τῆς Χρυσαιγῆς θέσιν ἀγα- θῆς καὶ ἀφωσιωμένης συγγενοῦς.

— Ἡ γυνὴ αὕτη εὐρέθη, εἶπεν ὁ κύριος

Δελασέρ, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἐσκέπτετο· μένει κατὰ τὴν ὁδὸν Πονσελέ, εἶναι χήρα τσαρράκοντα πέντε ἐτῶν, ἐξαιρέτου διαγωγῆς καὶ ἀνεπτυγμένη. Ἡ μήτηρ τῆς ἦτο φίλη τῆς μητρός μου, ἐγὼ δὲ τὴν ἐγνώρισα παιδίον. Νυμφευθεῖσα ἔμπορον σιτηρῶν, ὀνόματι Δελώρμ, ἐχέρυσε κατὰ τὸ εἰκοστὸν ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς. Ὁ σύζυγός τῆς τῆ ἀφῆκε λίαν περιπεπλεγμένως ὑποθέσεις καὶ μέγα παθητικόν. τὴν ἐξήγαγε δὲ τῆς θέσεως αὐτῆς ὁ κύριος Κορβιζιέ κατ' ἐντολήν μου· ἀλλ' ἡ καταστροφή τῆς ἦτο ἀναπόφευκτος. Ἐν τούτοις δὲν ἔχει ἀνάγκας· ἀλλοτε τὴν ἠνάγκασα νὰ δεχθῆ μικρὰν πρόσδοτον ἐκ χιλίων διακοσίων φράγκων, τὰ ὅποια ὁ συμβολαιογράφος μου τῆ χορηγῆ τακτικῶς. Καὶ ἔπειτα ἐργάζεται ὀλίγον.

»Περιττὸν νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἡ κυρία Δελώρμ εἶναι καθ' ὀλοκληρίαν ἀφωσιωμένη πρὸς ἐμέ, καὶ δὲν θ' ἀποποιηθῆ βεβαίως τὴν ἐκδούλευσιν, τὴν ὅποιαν προτίθεμαι νὰ τῆς ζητήσω. Εἶχε θυγατέρα, τὴν ὅποιαν, ὡς μοὶ ἔγραψεν ὁ κύριος Κορβιζιέ, ἀπώλεσε δεκατεσσάρων ἐτῶν. Ὡς βλέπεις, ἡ κυρία Δελώρμ ἔχει ὅλας τὰς ἐπιθυμητὰς ἀρετὰς καὶ εἶναι ὡς τὴν θέλομεν· θὰ ἦναι διὰ τὴν κόρην μου πραγματικὴ μήτηρ.

— Εἶμαι πεπεισμένος περὶ τούτου· ἔλα, ὅτι ἐφαντάσθην, πηγαινέι κατ' εὐχὴν· καλὸς αἰωνός· ἄς ἐλπίσωμεν λοιπὸν.

— Δὲν θὰ γράψω ἀπόψε εἰς τὸν κύριον Κορβιζιέ, ἀλλ' αὐρὸν ἐνωρίς θὰ ὑπάγω εἰς Παρισίους. Ἐπειδὴ δὲ πρέπει νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Δελώρμ, θὰ ἴδω καὶ τὸν συμβολαιογράφον μου. Τοῦτο εἶναι καλλίτερον τῆς ἐπιστολῆς.

— Βεβαίως.

— Σὺ, Γουλιέλμ, θὰ μείνης ἐδῶ, ἕως ὅτου ἐπιστρέψω.

— Ἐὰν τὸ θέλῃς ἀπολύτως...

— Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, δὲν θ' ἀναχωρήσω. Ὡ! δὲν ἤξεύρω... φοβοῦμαι... ἐψέλλισεν ὁ κόμης.

— Φεθεῖσαι, μὴ ὁ νέος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἡ κόρη σου ὀνομάζει Ἀδριανόν, τολμήσῃ νὰ ἐπανέλθῃ;

— Ναί, τὸ φοβοῦμαι.

— Ἐλα, μείνε ἡσυχος, ὁ κύριος Ἀδριανὸς ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν, τὴν ὅποιαν τῷ ἔδωκα καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους.

— Αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον, τὸ ὁποῖον εἶχε νὰ πρόξῃ.

— Ναί, ἐπὶ τοῦ παρόντος.

— Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι βραδύτερον;...

— Διατὶ ὄχι;

Τὸ βλέμμα τοῦ κόμης ἐξήστραψε.

— Σὲ παρακαλῶ, ἡσύχασε, ἐπανάλαβεν ὁ κ. Βὰν Ὄσσην, νομίζω ὅτι ἐλησμόνησες ἀπὸ τῶρα τὰς ἀγαθὰς σου προθέσεις ὑπὲρ τῆς Χρυσουγῆς.

— Ὄχι, ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ τί; Τίποτε δὲν ἔχεις ν' ἀπαντήσης. Ἄμα ἡ Χρυσουγὴ ἰαθῆ, θὰ ἦναι ἁμολία πρὸς ὅλας τὰς νεάνιδας, θὰ ἔχῃ τὰς αὐτὰς ἐπιθυμίας, τοὺς αὐτοὺς πόθους· ἐκὼν ἄκων θ' ἀναγκασθῆ νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ, θὰ τὸ θελήσῃ· τίς οἶδεν ἐὰν αὐτὸς ὁ κύριος Ἀδριανὸς δὲν εἶναι ὁ προωρισμένος δι' αὐτὴν σύζυγος;

— Εἰς νέος τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω, εἰς τολμηρὸς, εἰς...

— Μὴ προχωρήσης, διέκοψεν αὐτὸν ὁ κ. Βὰν Ὄσσην· ὄχι, σὺ δὲν τὸν γνωρίζεις, ἠθέλε νὰ σοὶ εἶπῃ τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ διὰ μιᾶς λέξεως ἐκλείσεις τὸ στόμα του. Ὁ νέος αὐτός, τὸν ὁποῖον ἐκακομεταχειρίσθης, — ὦ! ἦτο δικαία ἡ ὀργή σου — ὁ νέος αὐτός ἀνήκει εἰς τὸν καλλίτερον κόσμον.

— Μήπως τὸν γνωρίζεις;

— Τὸν γνωρίζω.

— Πρὸ πολλοῦ;

— Ἀπὸ ὀλίγων ἐτῶν.

— Ἄ!

— Τὸν χειμῶνα τὸν βλέπω συχνότατα εἰς τὰς συναναστροφάς, καὶ περιττὸν νὰ σοὶ εἶπω ὅτι πολὺ ἐξεπλάγην ὅτε τὸν ἀπήντησα ἐδῶ. Δύνασαι νὰ ἦσαι πεπεισμένος, ὅτι δὲν ἔχει κακὰς προθέσεις· πιθανῶς ἐκ περιεργείας ἦλθε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ ἡ ὠραιότης τῆς Χρυσουγῆς, ἡ χάρις, καὶ πρὸ πάντων τὸ ἀνερευνητοῦν ἐκεῖνο θέλητρον, τὸ ὁποῖον δοκιμάζει τις πλησίον τῆς, τὸν προσεῖλκυσαν καὶ ἐπανήλθεν. Ἐνόησεν ἄρα γε τὴν ἀδυναμίαν τοῦ πνεύματος τῆς ἀτυχῆς κόρης; τὸ πιστεύω, καὶ πιστεύω προσέτι ὅτι ἡ κατάστασις, εἰς τὴν ὅποιαν διατελεῖ ἡ θυγάτηρ σου, συνετέλεσεν, ὥστε νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῷ μέγα ἐνδιαφέρον, βαθεῖαν συμπάθειαν. Ἀληθῶς ἔρωτα τῷ ἐπέπευσεν ἄρα γε ἡ κόρη σου; ἀγνοῶ τί νὰ ὑποθέσω... μοὶ εἶπεν ὅμως ἐκεῖνος ἀδιστακτικῶς καὶ εὐκρινῶς ὅτι ἠγάπα τὴν Χρυσουγὴν, μὴ γνωρίζων δὲ ὁποῖός εἶσαι, εἰς ποῖαν τάξιν ἀνήκεις καὶ εἰς τί ποσὸν ἀνέρχεται ἡ περιουσία σου, μοὶ εἶπεν ὅτι εὐτυχῆς θὰ ἐλογίζετο, ἂν ἐλάμβανεν ὡς σύζυγον τὴν Χρυσουγὴν, μὲ παρεκάλεσε δὲ μάλιστα νὰ σοὶ ὁμιλήσω καὶ νὰ συνηγορήσω ὑπὲρ αὐτοῦ. Βεβαίως θὰ τὸ ἔπραττον, ἐὰν ἡ θυγάτηρ σου ἠδύνατο νὰ νυμφευθῆ τῶρα. Τέλος πάντων, σοὶ ἐπαναλαμβάνω, θὰ ἴδωμεν περὶ τούτου βραδύτερον.

— Λησμονεῖς νὰ μοὶ εἶπῃς τὸ ὄνομά του.

— Ὄχι, δὲν λησμονῶ· σοὶ εἶπον ἤδη ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν καλλίτερον κόσμον. Δὲν ἔχει πλέον συγγενεῖς καὶ εἶναι ὁ τελευταῖος ἀπόγονος ἀρχαιοτάτης καὶ εὐγενεστάτης οἰκογενείας τῆς Γαλλίας· ὀνομάζεται μαρκήσιος Βερβεῖν.

— Βερβεῖν...

— Τὸ ὄνομα Βερβεῖν τάσσεται μεταξύ τῶν μεγαλειτέρων καὶ περιφανεστέρων ὡς τὰ τῶν Μομμορενσύ, Σεβρέζ, Μομμάρτρ, Λαρουσεφουκῶλ.

— Ἀληθῶς οἱ Βερβεῖν ἀπέδωκαν μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἐπὶ Φιλίππου Αὐγούστου ἄρχων τις Βερβεῖν συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐν Βουβίναις μάχης, ἕτερος δ' ἐφρονεῖτο ἐν Λιμόνφ.

— Δὲν τὸ ἐγνώριζον, εἶπεν ὁ κύριος Βὰν Ὄσσην, ἀλλ' ὡς Ὀλλανδὸς δὲν δύναμαι νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι γνωρίζω ὡς σὺ τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας. Τέλος εἶχον δικαίον, ὅτε σοὶ ἔλεγον ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν κατήγετο ἐκ περιφανοῦς οἰκογενείας.

»Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, εἴτε σοὶ ἀρέσκει εἴτε ὄχι, ἡ θυγάτηρ σου συλλογι-

ζεται τὸν νέον αὐτόν, ὁ ὁποῖός τῆς ἐπροξένησε ζωηροτάτην αἰσθησιν. Εἶναι δι' ἐμέ δυσχερὲς νὰ σοὶ εἶπω ἂν αὕτη θὰ διαρκέσῃ, ἢ εἶναι παροδική. Δὲν πιστεύω ὅτι ὁ ἔρωσ ἐρριψεν ἤδη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Χρυσουγῆς τὸ σπέρμα του, βεβαίως ὅμως ὑπάρχει μεταξύ των ἔλξις, τὴν δύναμιν τῆς ὁποίας ὑφίστανται. Βεβαίως δὲν ἠδυνήθη ἡ κόρη σου νὰ ἐννοήσῃ τι ὀρισμένως· εἶδεν εὐάρεστον καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ ἀπολαύσῃ, ἁμολιάζει δὲ κατὰ τοῦτο πρὸς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον χαίρει ὅταν βλέπῃ παιγνίδια.

»Συνειθισμένη εἰς ἄκρον νὰ ζῆ μόνη, ἐδέχθη μετὰ χαρὰς τὸν ἀγνωστον νέον, ὅστις ἐν μέσῳ τῆς ἀπομονώσεώς τῆς, διεσκέδαζε τὴν μελαγχολίαν αὐτῆς καὶ μοναξίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἐρριπτε ψυχαγωγίαν καὶ ζωηρότητα εἰς τὸν μονότονον βίον τῆς, πιθανὸν κατ' ἀρχὰς νὰ ἐθεώρησεν αὐτὸν ὡς ψυχαγωγοῦντα καὶ τέρποντα αὐτὴν. Ἐπειτα συνωμίλησαν· ἀγνοῶ τί τῆ εἶπεν, ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἠκούσε καὶ ἐλογίσθη εὐτυχῆς, ἐὰν ἠδύνατο ν' ἀκούῃ αὐτόν, χωρὶς δὲ νὰ δυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐλκυσσαν αὐτὴν δύναμιν, ἤρχισε νὰ θεωρῆ τὸν νέον μαρκήσιον ὡς φίλον, ὡς ἀδελφόν, καὶ τοῦτο μετὰ τῆς εὐχερείας καὶ κλίσεως, ὅσον τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο, ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἀγάπην, τὴν ὅποιαν τρέφει πρὸς σέ.

— Ὡστε πιστεύεις ὅτι ἡ Χρυσουγὴ σέπτεται τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν;

— Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου.

— Ἐκείνη ὅμως δὲν μοὶ ὁμιλεῖ περὶ αὐτοῦ.

— Διότι φοβεῖται μήπως σὲ δυσαρεστήσῃ. Κατόπιν τῆς σκηπῆς τοῦ κήπου, ὅτε συνῆλθεν ἐκ τῆς λιποθυμίας μὲ ἠρώτησε: «Θὰ ἐπανέλθῃ ὁ Ἀδριανός;» ἐγὼ δὲ ἀπεκρίθην: «Ναί» — «Καὶ τότε θὰ ἐπανέλθῃ;» μοὶ εἶπε. «— Μετὰ τὸν χειμῶνα, ὅταν θὰ ἦναι ἀνθισμένα ὅλα τὰ ἄνθη», τῆ ἀπεκρίθην.

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι.

— Λοιπὸν ἡ Χρυσουγὴ ἐνθυμεῖται τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὅποιαν τῆς ἔδωκα. Πολλὰς θὰ τὴν ἀκούσῃς νὰ λέγῃ: «Ὁ χειμῶν θὰ ἦναι μακρὸς ἐφέτος».

Ὁ κ. Δελασέρ ἐστέναζε.

— Ἡ εἰμαρμένη ἐρριψε τὸν νέον αὐτόν εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Γ'

Πατὴρ καὶ θυγάτηρ.

Ὡς εἶπομεν ἤδη, ὁ κόμης Δελασέρ καὶ ὁ Ὀλλανδὸς Βὰν Ὄσσην δὲν εἶχον ἴδει ἀλλήλους πρὸ εἰκοσαετίας περίπου. Βεβαίως ὁ κόμης ποτὲ δὲν εἶχε λησμονήσει τὸν ἀριστον αὐτοῦ φίλον, ἀλλὰ φεύγων τοὺς ἀνθρώπους, χθρὶν οὐδενὸς ἠθέλησε νὰ ποιήσῃ ἐξαιρέσιν. Ὁ δὲ Γουλιέλμος Βὰν Ὄσσην πολλάκις προσεπάθησε νὰ τὸν συναντήσῃ, ἀλλ' οὐδέποτε τὸ κατώρθωσεν.

— Εἶναι βέβαιον ὅτι κρύπτεται, διανοεῖτο. Ποία φοβερὰ καταστροφή συνέτριψε λοιπὸν τὸν βίον του; θὰ μαθῶ ἄρα γε τὸ φοβερόν αὐτὸ μυστήριον;

Ὁ Ὀλλανδὸς γνωρίζων τὸν χαρακτῆρα

τοῦ κ. Δελασέρ κατώρθωσε νὰ διοργανώσῃ μέρος τῆς ἀληθείας.

Πρὶν ἢ ἀπέλθῃ ἐξ Ὀλλανδίας ἵνα ἐγκαταστῇ ἐν Γαλλίᾳ, ἔλαβε πολλακίς ἀναγκη συμβολαιογράφου τινὸς τῶν Παρισίων. ἀπετάθη λοιπὸν πρὸς τὸν κ. Κορβιζιέ, ἅμα δ' ὡς ἀφίκετο εἰς Παρισίους, οὗτος ἐγένετο ὀριστικῶς συμβολαιογράφος αὐτοῦ. Πλέον ἢ ἀπαξ τὸν ἠρώτησε περὶ τοῦ κόμητος Δελασέρ. ἀλλ' αὐστηρὸς εἰς ἄκρον καὶ λίαν ἐχέμιθος ὧν ὁ κ. Κορβιζιέ, εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐρωτήσεων αὐτοῦ ἀπήντα. Δὲν ἤλπιζε δὲ ποτὲ νὰ μάθῃ τί ἐγένετο ὁ κόμης, ὅτε ἐσπέραν τινά, ἔχων ν' ἀνακινώσῃ τῶν συμβολαιογράφων ἐγγραφὸν τι, μετέβη εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἔνθα ἀπροσδοκῆτως εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ κ. Δελασέρ. Μολοντί ὁ κόμης ἔφερε μακρὸν λευκὸν πώγωνα καὶ κόμην λευκὴν, ἀνεγνώρισεν αὐτὸν πάραυτα ἀφῆκεν ἀναφώνησιν ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς καὶ περιεπτύξατο τὸν γέροντα. Ὁ κ. Δελασέρ ἀπεκρίθη εἰς τὴν θερμὴν ταύτην περίπτωξιν, καὶ οἱ δύο φίλοι, ἐναγκαλισθέντες ἀλλήλους ἐνώπιον τῶν γραμματέων τοῦ κ. Κορβιζιέ, ἤρχισαν νὰ κλαίωσιν.

Ἴσως ἄκων ὀλίγον ὁ κόμης ἐστερξε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Βὰν Ὁσσην, ὅστις ἐπαρουσίασεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκογένειάν του· ἐπίσης δ' ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ τὴν ἐνθερμον φιλοξενίαν, ἣτις τῶν προσσηνέχθη.

Ἐν στιγμῇ ψυχικῆς διαχύσεως ὠμίλησε περὶ τῆς Χρυσουγῆς, καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Βὰν Ὁσσην ἐξεδήλωσεν ἀμέσως τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὴν νεάνίδα, ὁ κόμης δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρνηθῇ τὴν πρότασιν τοῦ φίλου του, ὅπως τὸν συνοδεύσῃ εἰς Κορδελιέρην. Πρῶτον ἤδη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἄνθρωπός τις ἐμέλλε νὰ διαβῇ τὸ κατώφλιον τῆς κατοικίας τοῦ μισανθρώπου.

Μολοντί ὁ κ. Βὰν Ὁσσην μίαν μόνην ἡμέραν θὰ ἔμενεν ἐν Κορδελιέρῃ, ἐνόησεν ὁμῶς ταχέως ὅτι χάριν τῆς Χρυσουγῆς ὠφείλε νὰ παρατείνῃ τὴν διαμονὴν αὐτοῦ.

— Ἐγὼ σπουδαίαν καὶ σοβαρὰν ἀποστολὴν νὰ ἐκπληρώσω ἐνταῦθα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

Καὶ ἔμεινεν.

Κατώρθωσε διὰ πλαγίων μέσων ὁ κ. Δελασέρ νὰ τῶ ἐκμυστηρευθῇ, γνωρίζομεν δὲ ποῖον συνέλαβε σχέδιον ὅπως ἐξαγαγῇ τὴν Χρυσουγὴν τοῦ στενοῦ ἐκείνου χώρου, ἔνθα ἤρμα ἔφθινεν. Ἦτο κατεπίγευσα ἀνάγκη, διότι δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσωσι ν' ἀποσβεσθῇ ἡ διανοία τῆς, ἀλλὰ νὰ σώσωσι τὸ λογικὸν αὐτῆς.

Αἱ ἐπισκέψεις τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν εἰς τὴν Κορδελιέρην ἀπέσπασαν τὴν Χρυσουγὴν τῆς ὑπνηλίας, ἣτις ἐφαίνετο ἡ φυσικὴ αὐτῆς κατάστασις· τὸ πνεῦμα καὶ ὁ διαλογισμὸς αὐτῆς ἐφωτίσθησαν προσωρινῶς καὶ ἐν τῶ πνεύματι ἐγένετο φοβερὰ κίνησις, ὡς ἂν εἴ τὸ χάος ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ σκότη. Τὸ πρῶτον ἤδη ἀπὸ πολλοῦ, ὡς εἰ ἤλπισεν ἀποκαλύψει τινάς, ὁ νοῦς αὐτῆς ἐχώρησε πέραν τῶν πραγμάτων, ἅτινα αὕτη ἐγίνωσκεν.

Ἄλλ' ἐπανῆλθεν ὁ πατὴρ αὐτῆς, εἶχε δὲ ἀναχωρήσει ὁ Ἀδριανός, ὁ φίλος τῆς.

Οἱ παγετοὶ ἐφόνευσαν τὰς τελευταίας χρυσουγῆς καὶ κατέψυξαν καὶ τὰ ἐναπομείναντα ἄνθη. Τῇ ἐπιούσῃ ὁ κῆπος τῇ ἐφάνη μελαγχολικός, κατὰ πᾶσαν δὲ στιγμὴν ἔλεγε προσηλούσα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τοῦ τοίχου :

— Ὁ χειμὼν ἐφέτος θὰ ἦναι μακρὸς !

Τὸ μείδιμα ἐξέλιπεν ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς, τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα ἐξηλείφθη τῶν παρειῶν τῆς καὶ ἐκ τῶν τεθλιμμένων αὐτῆς ὀφθαλμῶν κατέρρεον ἐνίοτε δάκρυα, περὶ ἐκ αὐτῆν δὲν ἤσθάνετο πλέον τὴν πνοὴν ἐκείνην, ἣτις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὴν ζωογονῇ, ἠγνῶει δὲ ἡ ἀτυχῆς κόρη, ὅτι καρδιοβόρος ἀνία κατελάμβανεν αὐτὴν αὐθις. Ἐκτοτε ἐπανέπεσεν εἰς τὴν νάρκη, εἰς τὴν ζοφερὰν τῆς μελαγχολίαν. Καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους κλίνουσα, τὰς χεῖρας κινουμένας καὶ τηκομένη ἐπηγαίνοχετο ὡς τεθλιμμένη ψυχὴ ἀνά μέσον τῆς οἰκίας καὶ τῶν δένδροστοιχιῶν τοῦ κήπου, φαινομένη ὅτι ὠνειρεύετο. Φεῦ ! ἓνα μόνον εἶχε διαλογισμὸν :

«— Ὁ χειμὼν ἐφέτος θὰ ἦναι μακρὸς».

Ὁ κόμης Δελασέρ, καθὰ ἀνήγγειλε τῶ φίλῳ αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους, καὶ τῇ ἐπιούσῃ, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην, εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς Κορδελιέρην.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ταξιδιόν σου ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλλανδός.

— Ναί, πολὺ εὐχαριστημένος, ἀπεκρίθη. Χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ κυρίου Κορβιζιέ οὐδὲ λεπτόν παρεῖληθεν εἰς μάτην. Εὖρομεν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν ἐνωκίασεν ἐν ὀνόματι τῆς κυρίας Δελώρμ.

— Ποῦ ;

— Βουλεβάρτον Ἄουσμιν, ὀλίγον μακρὰν τοῦ νέου μελοδράματος.

— Καλὰ.

— Ἡ οἰκία εἶναι εὐρύχωρος, περιέχει τέσσαρας κοιτῶνας, μίαν μεγάλην καὶ μίαν μικρὰν αἰθούσαν, ἐστιατόριον, μαγειρεῖον καὶ λοιπὰ χρειώδη.

— Καλὰ εἶναι αὐτά. Καὶ εἰς ποῖον πάτωμα ;

— Εἰς τὸ δεύτερον.

— Ἐξ αἰρέτα.

— Δὲν εἶναι μόνον αὐτά.

— Ἄ !

— Ἐμισθώσαμεν ἐπίσης σταῦλον καὶ ἀμαξάν. Βλέπεις, ἐσκέφθην ὅτι ὅταν ἡ θυγατρὸς μου ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ, θὰ ἠύχαιρσταιτο νὰ ἔχῃ εἰς τὰς διαταγὰς τῆς ἀμαξῆς. Ἐπειδὴ εἶναι ὀλίγον φιλάσθενος, δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρῇ περὶ μακρὰς πορείας, ἔπειτα δὲ ἐνεθυμήθην ὅτι ἡγάπα πολὺ νὰ ἐξέρχεται ἄλλοτε ἐπ' ἀμαξῆς.

— Ἄ ! ἔτσι δά. Παῦλε, εἶπεν ὁ Ὀλλανδός, θλίψας τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἔκαμες πολὺ καλὰ.

— Ἄ ! πιστεύεις λοιπὸν, ὅτι δὲν ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα μου ! ἀπεκρίθη ὁ κόμης λίαν συγκεινημένος. Θὰ εἶπῃς καὶ πάλιν ὅτι δὲν ἐκπληρῶ τὰ πρὸς αὐτὴν καθήκοντά μου, ὅτι εἶμαι φίλαυτος καὶ ὅτι τὴν ἀγαπῶ μόνον δι' ἐμέ ;

— Ὅχι, ὄχι, δὲν τὸ λέγω πλέον αὐτό !

— Τὴν κόρην μου, τὸ παιδί μου... ὦ ! ναί, τὴν ἀγαπῶ !

— Γιὰ ἰδέ, ὑπέλαβε θέσας μετὰ σπουδῆς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἰδέ, κλαίω !

— Πότε τὸ κατάλυμα θὰ εὐτρεπισθῇ ; ἠρώτησεν ὁ Βὰν Ὁσσην.

— Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Ὁ κύριος Κορβιζιέ θὰ συνεννοηθῇ σήμερον μετὰ τοῦ ἐργάτου. Αὐτὸς ἐπίσης ἀνεδέχθη νὰ ἀγοράσῃ δύο ἵππους καὶ δύο ἀμαξᾶς Ἡ κόρη μου, ἡ καλλίτερον ἡ κυρία Δελώρμ, θὰ ἔχῃ συνάμα μαγειρεῖον καὶ θαλαμηπόλον. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν με φοβίζουσι διόλου αἱ θαπάναί.

— Ἡ περιουσία σου τὸ ἐπιτρέπει.

— Ἀληθῶς. Τέλος πάντων προσπαθῶ νὰ κάμω καλῶς τὰ πράγματα.

— Ἐνωσεται ὅτι ἡ κυρία Δελώρμ παραδέχεται ;

— Μετὰ χαρᾶς. Λογίζεται. λέγει, πόσον εὐτυχῆς, διότι δύναται ἐπὶ τέλους νὰ μοι παράσῃ τεκμήρια τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς. ὦ ! ναί, θὰ ἦναι μήτηρ διὰ τὴν θυγατέρα μου ! Δύναμαι νὰ βρασιθῶ ἀπολύτως ἐπὶ τῆς ἐχεμυθίας καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς τῆς. Εὐθὺς ὡς ἐτοιμασθῇ ἡ οἰκία, πρώτη αὐτὴ θὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ, αὐτὴ θὰ δεχθῇ τοὺς ὑπηρέτας, οἱ ὅποιοι θ' ἀναλάβωσιν ἀμέσως τὸ ἔργον των καὶ θὰ ἦναι ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς, διότι τὸ προσωπικὸν πρέπει νὰ ἦναι πλήρες προτοῦ φθασῇ ἡ Χρυσουγὴ, τῆς ὁποίας τὴν ἀφίξιν θ' ἀναγγεῖλῃ ἡ κυρία Δελώρμ.

— Ὡς συγγενοῦς τῆς ;

— Ὡς ἀνεψιάς τῆς ἐξ ἐπαρχίας.

— Καλλίστα.

— Ὑπολείπεται τῶρα ν' ἀσχοληθῆς μόνον περὶ τῆς παιδαγωγοῦ, ἀλλ' ἔχεις τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν.

— Εἶναι τῶντι προτιμότερον νὰ παρουσιασθῇ πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρμ ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς θυγατρὸς σου εἰς Παρισίους. Ἄλλ' αὐριοῦν θὰ ἦμαι εἰς Παρισίους καὶ μεθαύριο θὰ ἴδω.

— Τώρα πλέον ἓνα μόνον φόβον ἔχω.

— Ποῖον ;

— Μήπως ἡ κυρία Δελώρμ δὲν δυνήθη ἢ δὲν θελήσῃ νὰ παραδεχθῇ.

— Διὰ νὰ σὲ καθησυχάσω, αὐτὰς μόνον τὰς λέξεις θὰ σοὶ εἴπω : δύνασαι νὰ βρασιθῆς εἰς ἐμέ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἠνοιχθῆ ἡ θύρα τῆς αἰθούσης καὶ εἰσῆλθεν ἡ Χρυσουγὴ.

Ἡ νεκρὸς ἐφαίνετο περισσότερον τῶν προηγούμενων ἡμερῶν σκεπτικὴ, καὶ ἀνεμῆνευτον ἐξέφεραζον ἀτονίαν τό τε βλέμμα καὶ ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς. Διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς χαίρετίσασα τὸν κύριον Βὰν Ὁσσην ἐπλησίασεν εἶτα πρὸς τὸν πατέρα τῆς καὶ τῶ ἔτεινε τὸ μέτωπον, ὅπερ ἐκείνος ἤσπασθη.

— Καιρὸς νὰ τὴν προεῖδοποιήσῃς, εἶπεν ὁ κύριος Βὰν Ὁσσην εἰς τὸ οὖς τοῦ κόμητος, καὶ σὲ ἀφίνω.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ κύριος Δελασέρ ἐδράξατο τῶν χειρῶν τῆς θυγατρὸς του καὶ θλίβων αὐτὴν ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν κατησπάζετο ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τῶν παρειῶν.

— Ἄ ! ἀγαπᾷς πάντοτε τὴν μικρὰν σου Χρυσουγὴν ; ὑπέλαβε.

— Μήπως ἐπίστευσες ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον; ἠρώτησε μετὰ φωνῆς προδιδούσης συγχίνησιν.

— Προχθὲς τὴν ἐσπέραν ἐθύμωσες τόσο πολύ!

— Ἀλήθεια, ἐθύμωσα καὶ ἕκαστα κακά, ἀλλὰ ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου.

— Νὰ μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου, ἐπανέλαθεν ὡς ἠχώ.

— Χρυσουγὴ, παιδί μου, ἀγαπητὴ μου κόρη, σὲ ἀγαπῶ!

— Κ' ἐγὼ, πατέρα μου, σὲ ἀγαπῶ πολύ!

— Καὶ ὅμως ὅταν σὲ κρατῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου εἶσαι μελαγχολικὴ.

— Ἐχω κᾶτι ἐδῶ, εἶπε στηριζασα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Εἰς τὴν κεφαλὴν;

— Ναί,

— Τί ἔχεις, ἀγαπητὴ μου;

— Δὲν ἤξεύρω, δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἶπω.

Καὶ λαβούσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν ἔσυρε πρὸς τὸ ἀνάκλιτρον, ἐφ' οὗ ἐκαθῆσαν, ἀφοῦ δὲ διέμειναν πρὸς στιγμὴν σιωπηλοὶ:

— Πατέρα, ἐπανέλαθεν ἡ Χρυσουγὴ, ἐνθυμῆσαι τὴν φωλεὰν τῶν ὑπολαϊδῶν μου;

— Βεβαίως, ἦτο εἰς τὴν λεπτοκαρυά, πλησίον τῆς σκιάδος τοῦ αἰγολκλήματος.

— Ἦσαν δύο μεγάλα ὑπολαϊδεσ, ὅταν ἡ μία ἦτο εἰς τὴν φωλεὰν τῆς καὶ ἐθέρμαινε τὰ μικρὰ μὲ τὰς πτέρυγας τῆς, ἡ ἄλλη ἐκελάδει εἰς τὰ δένδρα. Ἡ φωλεὰ ἦτο καὶ τῶν δύο, αἶ;

— Μάλιστα.

— Ἦσαν πατὴρ καὶ μήτηρ.

— Ναί, ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῶν μικρῶν ὑπολαϊδῶν.

— Ποῖος ἦτο ὁ πατὴρ;

— Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐκελάδει ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον.

— Καὶ ὁ ἄλλος ἦτο ἡ μήτηρ, ἐπανέλαθεν ἡ Χρυσουγὴ μετ' ἄκρας γλυκύτητος ἦτο μήτηρ ἐκεῖνη, ἡ ὁποία ἐφρόντιζε τόσο καλῶς διὰ τὰ μικρὰ, ἐκεῖνη, ἡ ὁποία δὲν ἔφευγε σχεδὸν ποτὲ ἀπὸ τὴν φωλεὰν!

Ὁ κόμης ἠσθάνθη ρίγος, ὅπερ τῷ διέκοψε τὴν ἀναπνοήν.

Ἡ Χρυσουγὴ ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον σκεπτικὴ, εἶτα ὑψώσασα ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν:

— Πατέρα, ἔχω μητέρα; ἠρώτησεν.

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ὠμοιάζε πρὸς σφοδρὸν τραῦμα κατὰ μέσον στήθος τοῦ κόμης, ὅστις ἐγένετο κάτωχρος.

— Ἀλλά... ἐφέλλισε.

— Μόνον τὰ μικρὰ πτηνὰ ἔχουν μητέρα, ἐπιθύρυσεν ἡ Χρυσουγὴ, οἰονεὶ μονολογούσα.

Ὁ κόμης εὐρίσκειτο ἐν σκληροτάτῃ ἀμηχανίᾳ: θὰ τῇ ἔλεγεν: «ἡ μήτηρ σου ἀπέθανεν!», ἀλλ' ἰδέα τις ἐπήλθεν αἴφνης εἰς τὸν νοῦν του καὶ δὲν ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας.

Ἡ Χρυσουγὴ ἔχρυσα προσηλωμένους τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ πατρὸς τῆς, ἐφαίνετο ἐρωτῶσα αὐτὸν διὰ τῶν βλεμμάτων μετ' ἐπιμονῆς.

— Ναί, ἀπεκρίθη, ἔχεις μητέρα.

Τὸ βλέμμα τῆς κόρης ἀπήστραψεν.

— Ἐχω μητέρα! εἶπε μετ' ἀνεκφράστου τόνου.

Ὁ ἀτυχὴς πατὴρ ἠσθάνετο ἀναξιομένης τὰς πληγὰς τῆς καρδίας του.

— Πατέρα, ἐπανέλαθεν ἡ Χρυσουγὴ κύπτουσα ἡρέμα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ κόμης, ἀφοῦ ἔχω μητέρα, διατί δὲν εἶναι πλησίον μου; διατί δὲν κάμνει ὡς ἡ ὑπολαϊς, ἡ ὁποία μένει πάντοτε εἰς τὴν φωλεὰν τῆς;

Ἡ δὲ ὁ κόμης παρ' ὀλίγον νὰ ἔλθῃ εἰς ἀμηχανίαν, ἀπεκρίθη ὅμως μετὰ τρεμούσης φωνῆς:

— Μὲ ἐρωτᾷς διατί ἡ μήτηρ σου δὲν εἶναι πλησίον σου; δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω.

— Διὰ τί;

— Διότι ὑπάρχουν πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἐνόεις, πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃς.

— Θὰ ἠγάπων τόσο πολύ τὴν μητέρα μου!

— Καὶ ἐμὲ δὲν θὰ μὲ ἠγάπας πλέον;

— Ὅχι δά, θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε, πάντοτε, ἀνταπῆντησε περιπτυξαμένη αὐτόν.

— Λοιπὸν ἄκουσον, ἀπεφάσισα νὰ μὴ μείνης πλέον ἐδῶ.

Ἡ Χρυσουγὴ προσέβλεψεν αὐτὸν ἐκπλήκτως.

— Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἀφίσωμεν τὴν οἰκίαν αὐτὴν καὶ θὰ σὲ φέρω πλησίον τῆς μητρός σου.

Ἡ νεανὶς ἐκρότησε τὰς χεῖρας, ἦτο δὲ τοῦτο δι' αὐτὴν τεκμήριον ζωηροτάτης χαρᾶς.

— Καὶ θὰ μείνης μαζὶ τῆς.

— Πάντοτε;

— Ναί, πάντοτε.

— Καὶ μαζὶ μὲ σέ;

— Ἐγὼ θὰ κάμω ταξείδιον μακρὸν, ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθω.

— Ὡ! ναί, θὰ ἐπανέλθῃς!

— Ἀλλως δέ, θὰ πληροφοροῦμαι συχνὰ δι' ἐσέ.

— Πού εἶναι ἡ μήτηρ μου;

— Εἰς τοὺς Παρισίους.

— Οἱ Παρίσιοι εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας καὶ ὠραιότερας πόλεις τοῦ κόσμου, πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας, τῆς πατρίδος μας. Διασχίζει αὐτὴν ὁ Σηκουάνας, τὰ κυριώτερα μνημεῖα αὐτῆς εἶναι ἡ Παναγία, τὸ Πάνθεον, τὸ Παλαιόν Ροαγιάλ, τὸ ἀνάκτορον τοῦ Λουξεμβούργου, ὁ Ἅγιος Εὐστάθιος, τὸ Χρηματιστήριον. Δένεχει οὕτω;

— Ἐξαίρετα.

— Ἀ! βλέπεις ὅτι ἐνθυμοῦμαι.

— Καὶ χαίρω διὰ τοῦτο. Νά, σὲ φιλῶ καὶ πάλιν.

Ἡ Χρυσουγὴ ἔγινεν αἴφνης σκεπτικὴ.

— Ἐχεις ἀκόμη τίποτε ἐδῶ; εἶπεν ὁ κόμης θίξας ἑλαφρῶς τὸ μέτωπον αὐτῆς.

— Δὲν θὰ ἐπανέλθωμεν πλέον ἐδῶ; ἠρώτησεν.

— Ὅχι, ποτὲ πλέον.

— Τότε...

— Λοιπὸν;

— Θὰ ἐπανέλθῃ ὁ Ἀδριανός.

Ὁ κόμης ἀνεσκίρτησεν.

— Ὅταν ἐπανέλθῃ, ἐπανέλαθε λυπηρῶς ἡ κόρη, τί θὰ εἶπη, ἐὰν δὲν μὲ εὔρη; Ἐθ' κλαύσῃ!

Ὁ κόμης ἠσθάνθη ὅτι ὤφειλε ν' ἀπο-

κριθῇ τι, μολονότι τῷ ἐστοίχιζε τοῦτο πολύ.

— Ἀγαπητὴ, εἶπεν, ὁ φίλος σου ὁ Ἀδριανός δὲν θὰ ἐπανέλθῃ ἐδῶ, διότι θὰ μάθῃ ὅτι εὐρίσκεισαι εἰς Παρισίους πλησίον τῆς μητρός σου.

— Τότε, τότε; ... εἶπε σκεπτικὴ καὶ ὡς ἂν εἰ ἐζήτει νὰ ἐννοήσῃ.

— Ὡστε ὅχι ἐδῶ πλέον, ἐπειδὴ καὶ δὲν θὰ εἶσαι ἐδῶ, ἀλλ' εἰς Παρισίους θὰ ἐπανίδησ' τὸν φίλον σου Ἀδριανόν.

— Ἀ! θὰ ἐπανέλθῃ εἰς Παρισίους;

— Ναί, ἀλλὰ βραδύτερον, ὅταν σπουδάσῃς καλῶς, ὅταν θὰ μάθῃς καὶ θὰ ἤξεύρῃς πολλὰ πράγματα.

— Θὰ ἐπανέλθῃ, θὰ ἐπανέλθῃ, εἶπε κροτούσα τὰς χεῖρας.

Καὶ ἐγεθθῆσα διηθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Πού πηγαίνεις λοιπὸν; τὴν ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Εἰς τὸν κῆπον.

— Τί θὰ κάμῃς εἰς τὸν κῆπον;

— Θὰ μαζεύσω ὀλίγα ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἀπέμειναν.

— Τί θὰ τὰ κάμῃς!

— Θὰ τὰ βάλω εἰς τὸ φέρετρον τῶν κληθάρων καὶ τῶν χρυσαλλιδῶν μου.

Τοῦ πατρὸς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐδάκρυσαν.

— Πτωχὸν παιδίον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν μετ' ὀδύνης. Καὶ νὰ μὴ βλέπω τίποτε ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ὁ Γουλιέλμος, διὰ νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἶτα ὁ ἐπανέλαθε μεγαλοφώνως:

— Πηγαίνεις κατόπιν εἰς τὸν κῆπον, ἔλα, κάθησαι πλησίον μου, διότι ἔχω ἀκόμη καὶ κᾶτι ἄλλο νὰ σοὶ εἶπω.

Ἡ Χρυσουγὴ ὑπήκουσεν.

— Νομίζει κανεὶς ὅτι ἐλησμόνησες ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἦσαι πλησίον τῆς μητρός σου, εἶπεν ὁ κόμης.

Ἡ κόρη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐμειδίασεν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη δὲν ἐλησμόνησα τὴν ὑπόσχασιν τὴν ὁποῖαν μοὶ ἐδώκες.

— Τέλος εἶσαι εὐχαριστημένη!

Ἡ κόρη ἀνέτεινε τὸ βλέμμα πρὸς οὐρανόν, ἔθηκε τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ ἐποίησε κίνημα παιδίου πέμποντος φίλημα. Ἵπεμεινυσησκεν ἄρα γε τοῦτο παρελθούσας ἡμέρας ἐν Λιβερδίχ;

— Τί κάμνεις λοιπὸν; ἠρώτησεν αὐτὴν ἐκπληκτος ὁ πατὴρ τῆς.

— Στέλλω φίλημα εἰς τὴν μαμά μου, ἀπεκρίθη.

[Ἐπειτα συνέχεια].

ΠΙ.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρείον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κ ο λ ὶ ν ι α παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὄκαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 57.

Κατασκευάζονται παντὸς εἶδους ὑπόδηματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων. — Γνήσια ρωσικὰ δέρματα. — Ἐκτακτὸς εἰδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κκ. ἀξιωματικῶν.

Τιμαὶ μέτρια.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαυρινθώδους ἐκτάσεως κατὰστημα εὐρίσκεται πλοῦτος σκευῶν ὑδουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκέφη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Ἑυρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατὰστημα τούτου.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατὰστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσῃ ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψὰ, εὐθηνὰ καὶ ὠραία σκευὰ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινού τῆς πρωτεύουσῆς καὶ τῶν ἐπαρχιών.

Τιμαὶ μέτριάς καὶ ὠρισμένας.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαινά	ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ		ἄφ. —	—	8.50	5.18
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	ἄφ. —	11.00	7.45	6.40π
	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—		ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
Ἀίγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Ἀίγιον	ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—		ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35
Πάτραι	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—		ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
Λεγαινά	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—		Ἀθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—
Πύργος	ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00	Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55
	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55					

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	Ἄργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοσταγίας καθ' ἑκάστην.

Ἡ ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Πραοστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Σάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεύσκαί μὴ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντητος. — Τιμαὶ μέτριάς.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΗΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίννης», ὁδὸς Πραοστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ

ΦΡΑΓΚῶΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελεῶν.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἦτοι:

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ τῶν νομῶν, ἐπαρχιών, Δήμων, πόλεων, κομποπόλεων, χωριῶν, ὄρεων, ποταμῶν, λιμνῶν, ὄρων, μονῶν, θερμοπηγῶν, κλπ. τοῦ Βασιλείου, ὑπὸ Ν. Ι. ΣΟΛΩΜΟΥ, τοῦ ἐκ Ζακύνθου, ἀρχαίου μαθητοῦ καὶ καθηγητοῦ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς καὶ ταγματάρχου ἐφέδρου τοῦ μηχανικοῦ. Κατὰ φυλλάδια ἐκ 2 τυπογραφικῶν φύλλων λεπτ. 60. Διὰ τὸ ὅλον ἔργον προπληρωτ. δρ. 12. — Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν προπλ. φρ. χρ. 12.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡῆ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξ ἄριε τιμῆς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50. — Ἐπίσης καὶ τὰ Ἄπαντα τοῦ Σουρῆ (τόμος 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκαστος τόμος ἰδιαιτέρως φρ. 2.50.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

Ἄπαντα ἡ σειρά τῶν κατωτέρων Μαθηματικῶν διὰ τοὺς ἐξετασθησομένους διὰ τὴν Στρατ. ἢ Ναυτ. Σχολήν. Πρὸς δὲ ἄνω: Ἀλγέβρης, Τριγωνομετρίας, Ἀναλυτικῆς καὶ Περιγραφικῆς Γεωμετρίας, Διαφορικῆς κλ. κλ. διὰ τοὺς φοιτητὰς, ὑπὸ ἀρχαίου καθηγητοῦ τῆς Στρατ. Σχολῆς τῶν Ἑβελπίδων καὶ τοῦ Πολυτεχνείου. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΜΕΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ τῆς Ἀ' ΡΑΦΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ, ὑπὸ Ι. Γ. Σπλιλιπούλου, δ. φ. καθηγητοῦ. — Ἀναλαμβάνων τὴν ἔκδοσιν τοῦ χρησιμωτάτου τούτου βιβλίου παντὶ φιλομούσῳ καὶ ἰδίᾳ τῇ σπουδάζουσῃ νεότητι ὁ ἐν Κερκύρᾳ ἐκδότης κ. Στυριδίῳ Γουλιῆς, ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν περὶ τὰ γράμματα σχολαζόντων. Ἢνα δὲ τοῖς πᾶσι καταστήσῃ προσιτὸν, ὥρισεν τὴν τιμὴν ἐκάστου σώματος λεπτὰ 50. — Συνδρομητὰι ἐγγράφονται καὶ παρ' ἡμῶν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παραδόσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κορᾶσια. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἀθήναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἐναντι ξενοδοχείου Στέμματος
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.
F. Rolinger Meidline et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυπῶνται ἐπισκεπτήρια στιγμαίως παντός εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένοι ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων — χαράσσονται σφραγίδες παντός εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπετυνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριάς. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομψῶν, χειροκτιῶν, μπαστούνων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκλαν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὀλων τῶν ἐπιδορπείων Ἑυρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἰσθενεῖς. Ἀπλῆ δοκιμὴ ὀρεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. Ὀδὸς Μουσῶν, 11.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἦτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ καὶ ὑψηλοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἄδελφονδρ. 3. 50, χρυσῶδ. 4. 50.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν Νέῳ Φαλήρῳ καὶ εἰς συμπερυσαν τιμὴν τὸ «**EDEN**», μαγαζεῖον εἰς θέσιν μαγευτικῆν καὶ κατάλληλον διὰ ξενοδογεῖον, καφενεῖον, ἢ ζυθοπωλεῖον. Πληροφορίαι παρὰ τῷ ζυθοπωλείῳ ἢ ΒΗΒ πλατεῖα Ὀμονοίας.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὀδὸς Σταδίου 63. Βισάντι, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλθαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμάικα. Οἶνοι κοινὸι πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὄκλαν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.